

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja ce
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Gserbiske njedželske łopjeno

W Budyschinje

14. haprleje 1935

Bauzen

Njedžela Palmarum.

Lišt na Kol. 2, 6 a 7.

Njedžela Palmarum, tutón wještoł a křutny džěń, naž dopomni na přěnju njedželu Palmarum, na tamny džěń, na kotrymž je naš Sbožnik do Jerujalema nuts czahnył. To běšće džěń wulkeho wježela sa město a lud. Kał křtaske tehdy wšchitkón lud! Wjele luda pšesćěraše tež draštu na pucž, a kał rjenje křncžeske to Hosanna se erta młodnyh a starých! Ale mjes tym, so lud šo wježeli a Hosanna woła, běšće Jesuž šrudny a i křutny mi myšlemi napielnjeny. Wón wědžeske: tón šamšny lud budže bórny, na czichim pjatku, wołacž: „Křchizuj jeho, Křchizuj jeho!“ Lud njebudže wo njeho, ale wo Barabaža prožnyč; žyle šjawnje na štronu škóće štupi a šažudži njewinosć. A mjes wučomnikami, kottš i nim tam do Jerujalema czahnu, je tež Pětr, kiž jeho šapřeje, je tež Judasch, kiž jeho pšheradži.

Tež džěńka naš Křjes a Sbožnik šažo pšes naš kraj, pšes města a wšy czehnje. Tež džěńka wjele luda jeho wita a se erta wožebje młodnyh křesćanow džěńka to Hosanna křschimny. Žyle wěće ma tón Křjes šwoje wježele na tym, so paczeršće džěćzi džěńka dobre wušnacze wušnaja a pšchibubja, so chzedža sa Jesužom křodžicž šwoje žiwe dny. Ale tež džěńka Jesuž na wšchitkich křutnje hlada a šo prašča: „Šacž to tak woštanje?“ A njedyrbimny šami na to špominačž, šo je tak někotrny, kiž běšće njedželu Palmarum šebi Jesuža sa wjednika wušwolil, potom sa druhim — sa Barabažom křodžil! Njedžela Palmarum je pšchi wšchěm wježelu, kotrež nam pšchihotuje, tola křutny džěń. Runje tež džěń škoteje konfirmazije, kotryž šo šažo tu a tam šwjeczi, nam to praji. Šso wšchitžy, kiž šu pšched polšta lětami pšched Křjesowym wołtarjom šo poklonili, šwój šlub tež džěřželi? Šdnyž tež to abo tamne šažo šapomnimy, to jene wšchaf nje-

šměmy šapomnicž: „Kaž wy teho Křjesa Jesom Křhřta bšchće horje wšali, tak w nim křodžće; kiž wy šće šchorjenjeni a natwarjeni w nim a wobtwjerdženi pšes wěru, ja-ko šće nawučeni.“

Toho Křjesa šmy pšchiswšali, šmy rad wo nim škřscheli, kał je wón přědował a křorny hoił, šo bšche pšcheczel hřch- nilow, naš Sbožnik, kiž je sa naž na křchiz wumřěl, kiž je nam Božu lubosć šjewil, šmjercž a row pšchewinył a je ži- wy do wšcheje wěćnosće. Šemu šmy šwoju wutrobu dali, wěćnu šwěru šlubili. Ale po tym to wo to džěšće, šo we wšchědny žiwjenju po tym czinjachmy, šchtož bšchmy w pa- czerškej wučžbje wuknyli. A šchtož šmy šebi přjódł wšali, dyrbimny czinicž: „Tak we nim křodžće!“ W šwěće je došč dobrny mužow a žonow, kotrychž móžemy šebi sa dobrny pšchi- klad wšacž, ale pšched Jesužom wšchitžy ničžo nješju. Wón je tón najlěpšchi, sa kotrymž móžemy křodžicž. W nim šmy derje šakorjenjeni, i nim móžemy ške pšchewinyčž a wjele do- breho czinicž. Runje kaž wulki dub we hlubokej šemi šo ša- korjeni, tak dyrbimny šo šakorjenicž w žiwjenju a wěře i Je- sužom. Potom šmějemy pšchego mōž a šynlosć.

Jesuž Křhřtuž je šynly šažožk, drohi wušwoleny różny šamjeń. Šdnyž šmy šakorjenjeni a natwarjeni w nim, nam ničžo nješchodži, ani dwělowanje, ani bēdženje wěry. A hdyž hřch naž czwiluje, jeho hłōž naž woła: pōjće ke mni, hdyž šće wobczěženi! Jesuž je a woštanje naš najlěpšchi pšcheczel, kiž chze i nami bncž, hdyž pola njeho woštanjemny.

Šdnyž šebi i tymi po lětach šažo do woczow hladamy, kiž džěńka pšched wołtarjom šteja, šo to móžemy jačo tajžy, kiž šu šwěrnji woštali, i temu pomhaj nam Bóh! Šamjeń!

Ša konfirmaziju.

Džěń, lube džěćzi, i wježekosću nětko
Šso chzedže šwojom' Křjesej pšchibubicž

A Sbožnikej, kiž na waš waži wschitko,
So Božim džeczom mohł waš pschidželič.
Njeh jeho šwěrnej lubosczi,
Kiž tež sa nami dže, žo kóžde dowěri!

Hdže było sa waš hewał wukhowanje,
Hdž i lešču pschindžetaj čert, šwět tu k wam.
A wabi waš jej' wschelke spytowanie.
Wam šaraczič pucž prawy k njebiešam,
Hacž jenož pola Jesuša?
Tuž modlcze žo! Wón šósćzi wobara.

Wn lubi, kiž šće dženš žo šhromadžike
We šwjatnizy, pschi Božim woštariju,
O kędžbujcze, so bñščcze njeskomdžike,
Nětk šwojom' Rnješej dale šlužicž tu!
Ach, kať žo tola i liwłoscžu
Wo šbožnosć šwojej dušce telko pschiniešu!

Šaj njej' to hnada, so tu wo naš rodži,
Kiž Boži Šsyn a wjednif šwěta je!
Ach, wón tež, hdž to chzecze, wodži,
Kaž šwěrnny pscheczł waš psches žiwjenje!
Strach njebrošy wschať wowzam tu,
Kaž dołho woštanu pschi dobrym paštirju.

Tež Jesuž je žo, na to špominajcze,
Sa wašce winny podał k woporu.
Tuž i luboscžu žo jemu pschepodajcze
W horju kóždym, kať we wješelu!
Tón wuśwoli čžěr prawu šej,
Kiž dowěri žo žyle šwojom' Sbožnikej.

S. B.

Kěrłusch konfirmazije.

„Čzemny hieč do „doma štarých a khorých“ a jim špěwacž a i tym jich šwješelič!“ rěkašce to ras wjecžor w šhromadžinje młodných holzow. A wjedniza swoli rad do toho. Njeje tola nadawł tajlich šjednocženstwow, kať je naša ewangeliska młodžina ma, jenož, so šame šažo něšcto maja a so šame šebi něšcto wuhotuja; ně, maja a chzedža tež druhim něšcto dacž — a šlužicž.

Tuž tam njeđzelu Judica džechu a špěwachu, a to we wjetšcej ištwi, w kotrejž bě žo jich wjazny i tutoho doma šhromadžiko, a tohorunja w jenotliwnych ištwach, w kotrychž běchu khoru a bėdni. A so i tutej šlužbu šwješeliču, to widžachu a šłyšachu. —

Špěwachu runje w ištwičžy, w kotrejž žónska ležesce. Bě drje hižo štaršcha. Šo jeje woblicžu šnajmješcha. Ale na tutym woblicžu bě telko šapišane, so mohło to tež młodej napohlad štareje dacž: bół a boloscž, žadoscže a požadanje, hida a šawiscž. Špěwajo hižo widžachu, kať žo šahubjene woblicžo pscheměnja, kať bušchtej wócžžy pošnej šłysłow, kať žo šłysł pocžachu po lizomaj ronicž. Dospěwachu kěrłusch a šaspěwachu druhi:

„Jesu, přjedny dži
Nam tu na šemi,
Njedaj žo nam dołho škomdžicž
Ani hnadnoh' čžaža škomdžicž;
Wjedž naš sa ružu
A Wótzej do domu“

Šchtucžu po šchtucžžy špěwachu; jako dospěwachu, plaťšce žónska i šłošom. Se šłysłami we wócžłomaj štejachu holžy we wutrobje hñute.

To přenje, ščtož žónska, žo šmėrowawšchi, čžinjesce, bě,

šo žo wjednizy a holzam i plaťža pošnym šłošom džakowasce. A widžo drje we wócžłomaj njewuprajene praščenje, powědasce, čžehodla ju kěrłusch tať hñu, mēnjo, šo mōže i tym šdobom špěwarškam šlužbu džaka wopokašacž a šdobom šlužbu ša čžaš žiwjenja.

Judica bě tež wona něhdy psched wožad u jako pacžeršce džeczjo šwoje wotmošwjenja daťa a tež přenju šchtucžu kěrłuscha: „Jesu přjedny dži nam tu na šemi“ špěwala a Palmarum bu wona konfirmėrowana. Bě žo wješeliša, šo je nětko se šhule a šo šmė psched woštac konfirmazije štupicž. Bě tež psched nim žo šobu šažo modliša:

„Jesu přjedny dži
Nam tu na šemi,
Njedaj žo nam dołho škomdžicž
Ani hnadnoh' čžaža škomdžicž.“

Bě rjenje było — a rjenje bě potom w žiwjenju. Pschindže do mēšta, pschindžechu towarščki — a pschindžechu towaršchojo. A w jich towarštwje bě žyle i pomjatka pušćžika, šo bě něhdy špěwala:

„Njedaj žo nam dołho škomdžicž
Ani hnadnoh' čžaža škomdžicž.“

Bě kędžbowala bóle na šłowa a špěwny towarščłow a towaršchow a tať šmłika pucža. Dužy po nim bě šhubika čžišťoscž dušce a čžišťoscž čžěla, póžčiwoscž.

A tať ras na wopacžnym pucžu, njebė wjazny hacž na prawy dōščka, a tať na šchčezžy do hłubiny njebė žo šžeržecž mohła, bě hłubje a hłubje ščł.

Njemandželšce džeczjo! Škōncžnje mandželštwo i druhim nanom, a tuto šłamane! A šažo druge mandželštwo! W tutym ššebanje! A ščto wšcho hišćcže! Wutroba pošna hidy, hñewa, šawiscže, wjecženja, hłowa a čžwny kħore — a tež čžěł. —

A nětko tutón kěrłusch! A tam na nabožnej protžny šłowo „Judica“ a wušłyšchane mjeno „Palmarum“ a tute šbožowne woblicža pschi špěwje! To bě pschewjele — abo ně, to bě runje to, ščtož wutrobu, dušchu pschewiny, šažakłoscž a štwjerdnjenoscž rosmjecže a šmjehčži!

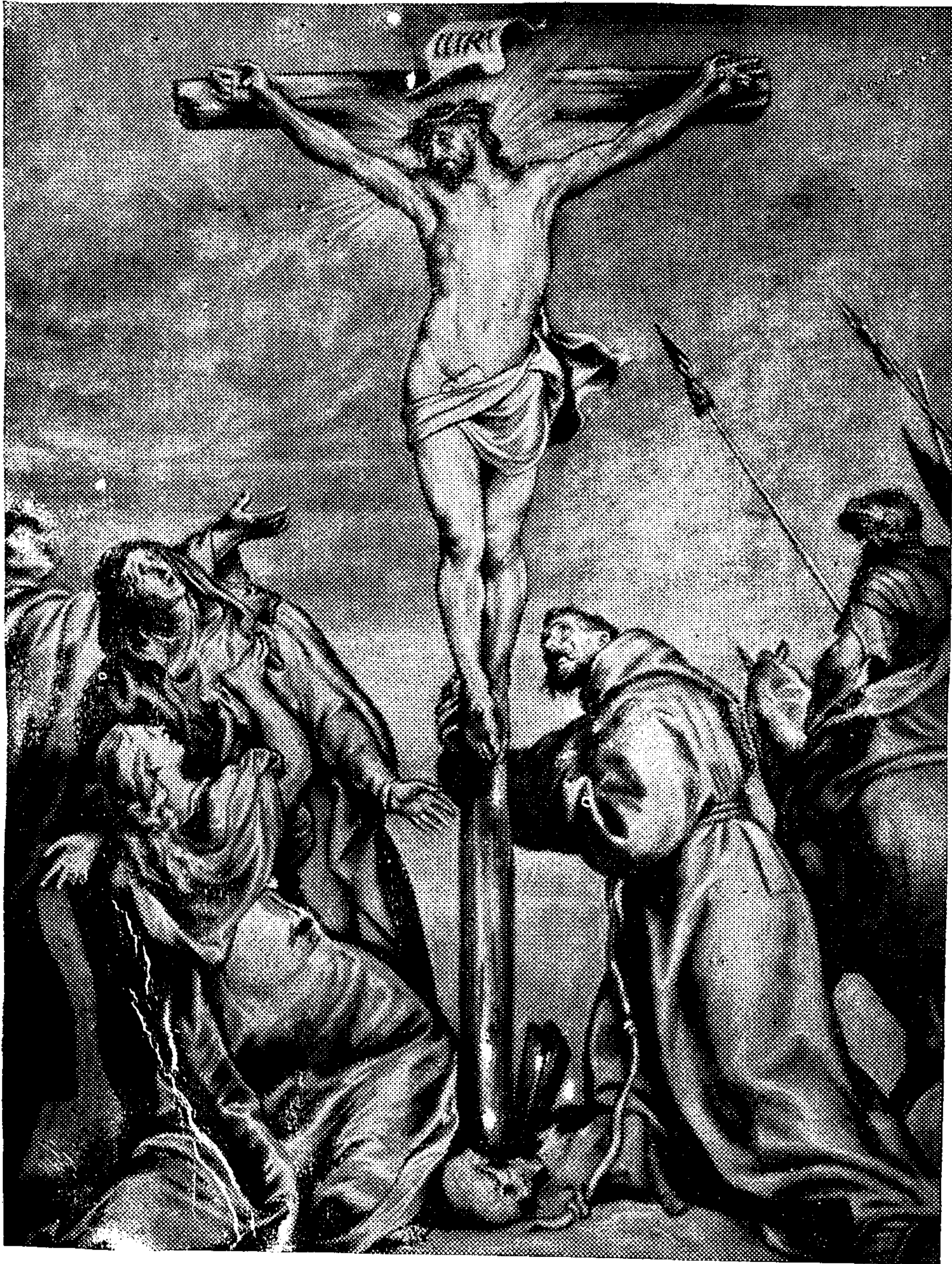
Ššylšy, kiž žo ronjachu, bėchu šłysł rošćacža a pošutny, šłysł džakownoscže a wješela — wšcho hromadže šnamjo šboža. A ščto bě šobu šbožowny? Młode holžy se šwojej wjednizu. A jena kať druha da žo w tutej šwjatej hodžinje šnowa konfirmėrowacž, čžinjo woboje, wobnowjejo wuśnacže a wobnowjejo šłubjenje. Bě tola Wóh jim wščem špožčł, je wužiwajo jako šwój grat, bñčž kħorej pomoznizy k šbožnej, k šbožownej konfirmaziji.

Póštnje pacžerje.

(Škōncženje.)

Ša bėch runje 5. lėto pschecrocžika, jako přeni křócž pacžerje wopytach. A to mējesce žo tať: Šsotra jutry do šhule šastupi a tuž šmėdžesce přeni křócž na poštnje pacžerje hieč, a to bě ša mnje šłė. Wrošchach a pschescžěhach nana a wowtu — macž bė nam wumřėla — hacž nješmēm šobu. Škōncžnje je mi nan to dowoliť a je kěrłusch „Šačo wowžka Jesuša“ se Žionškich šłošow ša mnje wuśwoliť. Loħto wuśnyh, tuž rucže nawuśnyh. Šsotra wuśnjesce: „Jesuž, Jesuž je to mjeno“. Wjecžor we kōžu šebi jena drugej špěwachmoj, a tať nawuśnyhmoj wobaj kěrłusce. Žedžliwje nětk na tōn džėn čžakachmoj, kiž škōncžnje pschindže.

Wowka naju najłěpschu draštu šwobleťa, a nětko mējachmy čžakacž, doniž šararja po šchčezžžy pschindžo njewuśładačmoj. Wowka namaj dobre napominanje šobu da:

Czichi pjat.

Słóž: Našče džěto je ło stało.
Jesuka sli na křchiž bja
W jeho křwjatej njewinje;
Skóscz kaž wodu do ło pija;
Bóh to dopusćył jim je.

Jesuz Khrystuz nětko mrěje
Sa naš wulkich hrěšnikow;
Nětko naša duscha směje
Wumóženje wot hrěchow.

Lubosć skutk křwój dołonjała:
Wostajila žiwjenje,
Hrěch a cześc nam wotewsała
A cześci Bóha Wótza je!

Poklaćmy ło pola křchiža!
Sišćće mamy hnadny czaž!
Jesu, hrěšnicy ło bliža,
Khwalicz, ło ło wumohł naš.

Cześc budž Tebi do wěčnosti,
Křchiżowany Jesuzo!
Kerlusch naš do wnjósćće
Wot semje Czi sběhaj ło!

Tebje wěcnje khwalicz dżemy,
Twój lud, twoje herbstwo my,
S tobu sbóžnje wotbał dżemy!
S hnadny Bóže džěczi křmy!

J. W.

„Ssedžtaj pěknje, czišće! Stytńitej rucžny! Njebimbaitej
i nohomaj!“ atd. Najwažnišće pať bě: „Wótrějtej stup-
niczki czišće, prjedy hacz i židezom do jstwy jastupitej!“
Wšch wječne džěczi běchu tu hižo shromadżene. Dofelž bch-
moj najmjeńšej, mējachmoj ło na wjetřchu heczku křdnycz
a dóstachmoj wot židoweje kóžda kusť zołora. Zołor bě nam
džěcjom tehdy něšto žadnišće, njedžellše, nicžo sa wšchědny
dżeń. Mjes tym bě farar dóščol, wšchěch powitał a něotre
kłowa wo sbóžnikowym cžerpjenju i nam porěczał. Nětk
hnydom sapocza naš pšchěłnschowacz. Pola tnyh najmjeń-
šich pšchězo sapoczinašće a tať tón křócz pola mje. Bjes
smylka pšchědnješch — „spěwacy“ my to mjenowachmy. —
Tež kotra bjes smylka spēwašće. Schtó je naju wuczył, ło
farar praschěšće. To ło wón wšchě małe džěczi praschěšće;
tež sa jich mjenom ło je praschěšće. Naju wšchě wón hižo
šnajesčće, dofelž bě pola wowki pobnył. Wjetřch džěczi wón
nimale wšchě šnajesčće. Tať nětk jene džěcžo po druhim křwój
křlusch spēwašće, stónčnje młodżina. Mylešće-li ło džěcžo,
farar knano dwójny dale pomhašće, tšeczi křócz pať bě to
jene křuowe: „Ssydn ło!“ a to bě wohańbjaže, dale žane
kłowo, jadny porok. Porok bě na fararjowe woblicžo i jaž-
nymi pišmiki napikany, kotrež my džěczi pšchederje šna-
jachmy. Czische se stytńnjemaj rukomaj křdžachmy na
křwłach pšchi scženje. Wulzy na stołach. Běda pať, jelišo

sapocza jedyn i hólzow i nohomaj bimbacz, abo knano sa
fararjowym křibjetom křwjemu křuodej něšto do wucha
šchepnycz! Nutrne a czišće mējachmy křdžecz ani na prawo
ani na lěwo ło wobrocžecz. A tola my džěczi paczerje tať
lubowachmy kaž tež fararja! Kaž i tutnyh přenich paczerjom
domoj džěch, nimam nicžo w pomjatk. Jara spodżiwne mi
jenož bě, ło křmedžesčće židowa, křdžo na křchlowej křwzy
křosej mlěcz, hdyž mējachmy my džěczi tola tať czišchinko kř-
džecz.

Tať šesnachmy my džěczi póstne křlusch, šesnachmy ło
tež i našim fararjom, a to bě rjenje. Moje přenje paczerje
pať křu mi twjerdže w pomjatk a tohorunja křlusch:

„Jako wowzła Jesuka,
Ssym ja połna wježela,
Wón, mój pastryč sa mnu křodži,
Mje na strowej pastwje wodži.
Wón mje šnaje lubuje
A mje i mjenom mjenuje.

Ssej pod křjom pastryja
Sswój křlěb wowzła namaka,
Kotryž sa nju stajnje křowa
A ju i naškrcženju woła.
A hdyž wona lačna je,
Wón ju i žórkej dowjedže.

Samotný redaktor farár Wyrgač w Nošacizach (Mostitz bei Weissenberg). Nastadowane a muidowane po poručnosći krajnozyskownosće nowinarnje a powěsčernje w Drježdźanach wot Hłowneje kserbskeje předskeje konferenzy. — Čisłc „Serbske Nowiny“ w Budyschinje. — Wufhadža kóžu robotu a placzi schitowčelnje 108 pjenježtow